

Ach wozjew' sobuz'elnemu,
 Što ubi swoju jasnosć!
 A wo'kw brunem' wohni'wosc,
 Što wjesotu mysl swoju?
 Što porani'ci' wutrobu
 A pepe swjaty pokoj?
 Što zasy we hui'dy' zrudobu,
 To tyšnje zardytkujes' —
 Če nad'ra je zrebata,
 Hlej tyš'i sebe pui'chod,
 Kij zbrizbnym wodom pokazaja
 Pui' nreznale p'iez kraje. —
 Wšak duša moja spokoj'so;
 Ja mro'čel' čorna za'ndže.
 A jasne stoni'ko wro'ci'so,
 Kōnc polom nuz y wšęje!
 Tam zjedno'čmoj na wě'čne
 So w byd'čach p'iez božom nuzi,
 Hdz'ej sylzow wjacu nrebudže
 A dz'e'berow so zrudnuzi.

Jurij Wawrišk. 1853

304

Zebany.

To krapnje wěš'ik zymny
 Zakhw'zdajo zaduwa: